

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Bona Volvntas Optimæ Consentiens. Seu De Sequendo In Omnibus Ductu Providentiæ Diviniæ

Foullon, Jean E.

Leodii, 1657

Dominicâ primâ Adventus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54992](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54992)

INDEX
CONCIONATORIUS
IN ADVENTUM,

Quo materiae pro Dominicis Festisque
in id tempus incurrentibus, præter
materias hinc in dies singulos desu-
mendas, partim deducuntur,
partim suggeruntur, in gra-
tiam Concionatorum.

DOMINICA I. ADVENTUS.

THEMA. *Arescentibus hominibus pra timore & expectatione, respicite & levate capita vestra. Luc. 21*

Post brevem Evangelii enarrationem, qua nec gratius quidquam auditoribus, neque utilius est, quando in Evangelia dicitur, & post imploratum Spiritus Sancti auxilium: incipi poterit à distinctione duplicis iudicii divini, Temporalis scilicet, & Æterni, illius in hac vita, hujus in altera. Indicatur ea distinctio ab Augustino lib. 20. de Civ. cap. 2. &c. Habemus eandem in Scripturis. Nam de Temporalis & Vitæ hujus iudicio, sumendum illud Osee 2. *Iudicium Domino cum habitatoribus terra:* & illud Isaiaë, *Cum feceris iudicia.*

judicia in terra, justitiam discent habitatores orbis. De Aeterno autem & vitæ alterius judicio frequentissimè habemus: *Pater omne judicium dedit filio: sedebitis judicantes duodecim tribus Israël: judicium sedit & libri aperti sunt.* De utroque genere judicii Christus agit Luc. 21. Nam de priore sunt ista verba, *Surget gens contra gentem, erunt terra motus, &c.* Ad posterius spectant, quæcumque in Evangelio hodierno habemus. Quæremus de utroque, quomodo Christus in illis Christianos suos se gerere desideret: qua dispositione animi velit à nobis judicium extremum expectari: qua item comparatione judicium calamitatum præsentium spectari à nobis, & sentiri cupiat.

De extremo Judicio aperta Christi verba sunt, *Arescentibus hominibus præ timore & expectatione, vos discipuli mei respicite & levate capita vestra,* qui gestus est desiderantis, fidentis & læti animi signum. Itane verò, ô Christe, tu nos gaudere jubes, fidere, desiderare, quando non homines solum arescunt, sed & ipsi Sancti sola præcogitatione trepidant. Quis vir D. Chrysostomus? Ille tamen hom. 13. ad pop. Antioch. magis affirmat se ea cogitatione percelli, quam reum denuntiatione horreni supplicii. Quis vir D. Bernardus? Ille tamen Serm. 4. ad forum de modo bene vivendi, ait, *Qui incipit judicium credere, incipit timere.* Quid jam Pelagiam, Nonno de Judicio concionante conversam, memorem? Quid Bulgarorum Regem, pictura

pictura iudicii ad fidem adductum? Narrat
 Baron. tomo 10. an. 845. Quid conversos,
 D. Vincentio Ferrerio de ea materia concionan-
 te? Trepidant non peccatores tantum, sed &
 Sancti: quid ergo nos in eo die, terrores undique
 ingerente, reperiemus ubi requiescat pes noster?

Objecta tria desiderii & gaudii, inter tot me-
 tuis argumenta, invenio: primum, honorem
 Dei: alterum, honorem filiorum & servorum
 Dei: tertium, beatitudinem corporum. Dei ju-
 dicia temporalia plerumque hic sunt occulta,
 aliquando diu differuntur: ideoque quia differ-
 tur adversus malos sententia, filii hominum
 absque timore ullo perpetrant mala. Iphis pio-
 rum animis ea cogitatio non raro facessivit ne-
 gotium: Davidis poenè moti sunt pedes, poenè
 effusi sunt gressus: Habacuc eodem fermè mo-
 do concussus, aliique pariter sanctitatis. Ideò
 desiderabile nobis est Iudicium Dei, ubi secreta
 & interiora Dei iudicia nobis patefcent, miran-
 daque istius Providentiæ æquissimæ gubernatio
 in consiliis super filios hominum. Expendit hoc
 insigniter Augustinus 20. de Civ. cap. 2. *Ne-
 scimus quo iudicio Dei, bonus ille sit pauper &c.*
 Desiderabile itaque nobis est iudicium extre-
 mum pro Dei honore. Et hanc præsertim ob-
 causam S. Catharina Genuensis aliquando, cum
 ea verba in confesso dicerentur, *Surgite mortui
 venite ad iudicium*, exclamavit cum impetu,
 stupentibus omnibus: *Iam optarem venire.*
 Vide Vitæ ejus cap. 42.

Quamquam, etsi id non foret, tamen ob solum honorem filiorum Dei esset desiderabile iudicium, ac præsertim ad gloriam Unigeniti Filii Dei, primogeniti ex mortuis, Christi Salvatoris, quæ homo est. Quomodo habitus fuit in vita mortali? Quomodo ab hæreticis in Eucharistia? Ab Infidelibus aliis in imaginibus &c. Tunc autem in nubibus cæli cum potestate & maiestate. *Hic est ille dicam fabri filius &c.* Verba sunt Tertulliani lib. de Spectaculis, Christum iudicem Judæis & incredulis pro spectaculo proponentis. *Ecce dicam, cum Augustino, hominem quem crucifixistis: ecce Deum & hominem, in quem credere nolulistis: videtis vulnera que infixistis?* In ea cogitatione defixus, opinor, D. Ioannes Evangelista Apoc. ult. versu 20. cum à Christo audisset, *Etiam, venio cito, statim in hæc verba erupit, desiderii & gaudii, Veni Domine IESU.* Eandem ob rationem D. Augustinus Tract. 9. in epistolam Joannis dicebat: *Fratres, date operam intus agere vobiscum, ut desideretis diem iudicii. Aliter non probatur perfecta caritas, nisi cum caperit ille dies desiderari.* Desiderabat rusticanus ille adolescens annorum 18. qui cum ab annis abhinc circiter viginti in Sacerdotem Societatis nostræ incidisset in itinere, ita de Iudicii desiderio Christianè disseruit, ut suspicaretur Sacerdos se cum Angelo agere, nisi paullò post adolescens peccata confiteri cæpisset. Res typis vulgata est, cum benè longo dialogo. Multis ante ipsum, & ante

& ante Christum, sæculis pastor alius, quem Deus de post foetantes acceperat pascere populum suum, ita ejus extremi diei desiderio æstuebat, ut lætari velit cælos & terram, quia venit *Deus judicare terram in justitia, & populos in aequitate.* Æquissimus Dominus filium suum, qui judicatus fuit, constituit universorum Judicem, ut ipsi ablatum honorem restituat centuplicato scenore.

Neque ipsi solùm, sed & fratribus ac filiis ejus. Quàm multi Martyres obière illamentati, insepulti, pessimè etiam post mortem habiti? Quot Sancti pro impiis habiti, imò & pro Magis? Quotus quisque hominum piorum censuras temerariorum judiciorum, & linguarum notas atque obelos, potuit evadere? Vide quid de judiciis hominum præcipitibus dicat Chrysostr. hom. 5. in cap. 2. epist. ad Rom. Vide & Aug. serm. 202. de Temp. Solatio maximo est fidelibus mentibus, cùm cogitant venturum diem, qui omnes illas noctes dissipet: affore aliquando judicium, quo opiniones omnes & suspensiones diluantur. Eò Christianos vocabat Tertullianus libro de spectaculis: *Ille ultimus ac perpetuus judicii dies, ille nationibus insperatus, ille derisus.* Eò respexit Episcopus Gebennensis B. Franciscus Salesius, quando infami calumnia Parisiis appetitus, & de ea ab amicis monitus, id solùm quietè respondit, *Affore diem, quo dies omnes recensentur.*

Si honoris ratio non satis tangit, tanget forsitan

propius beatitudo corporis, sine qua aliquid animæ ad fælicitatem deest. *Exspectatio enim creatura revelationem Filiorum Dei expectat*, ut inquit D. Paullus Rom. 8. Exspectatio, inquam, sive ἀποκαταστάσις, Extensio caputum, ad expectationem significandam: quod ipsum Christus hodie dicit, *Respicite & levate capita vestra, quoniam appropinquat redemptio vestra*, absolutio à miseriis hujus vitæ & resurrectio corporis beati. O fælicem expectationem ac Redemptionem, quando corpori nostro, & singulis sensibus, qui in Dei causa laborarunt, dicere poterimus, quod B. Petrus de Alcantara post mortem apparens dixisse fertur, *Felix labor tanto dignus premio*. Interim nostra conversatio, seu ut Hilarius legit libro II. de Trin. nostra expectatio in cælis est, *unde etiam Salvatorem expectamus*, isto solenni adventu ac judicio, *Dominum IESVM Christum, qui reformabis corpus humilitatis nostræ, configuratum corpori claritatis suæ*.

De Judicio Extremo jam diu dicimus: quid autem de Temporalibus? Reliquo Adventus tempore dicendum erit, idem quod de Extremo, *Respicite & levate capita vestra*, ô Christiani, in quibusvis malis temporalibus. *Quoniam appropinquat redemptio vestra*: Arescant alii præ timore: sit in aliis, ut Nahum dicebat cap. 2. *Cor tabescens, & dissolutio gemiculorum, & defectio in cunctis renibus, & facies eorum sicut nigredo olivæ*. At vos Christiani, canite in eo Dei
judicio.

judicio, quod Angeli in Nativitate Christi cecinerunt, *Gloria in excelsis Deo, & in terra pax hominibus bonæ voluntatis.* Ad gloriam Dei, & bonum vestrum simul isthæc omnia eveniunt. Narrant, equitem audita suavissima voce in aviis silvarum, eam secutum, venisse ad moribundum non hominem, sed spirans cadaver: erat enim leprosus, cui partes corporis semiputres undique habant. Mirante equite cantum in eo statu: at tu, inquit leprosus, mirarisne captivum gaudere & cantare, cum carcer ejus dirumpitur, & in proximo est jucundissima numquamque desitura libertas? Ex Salmerone id habeo, ipse ex aliis. Si parabolam esse existimatis: efficere tamen poteritis, ut verissima sit rei factæ ac faciendæ narratio. Modus alius non est, quàm Voluntatis humanæ cum divina conjunctio in omnibus eventis. Eam qui habet, seu sanus sit, seu leprosus; sive integer sit honor, seu per partes abeat; seu vita constet, seu mors imminet, semper respiciet & levabit caput suum, canetque tranquillè cum Angelis, *Gloria in excelsis &c.*

FERIA SECUNDA.

TH E M A. *Gloria in excelsis Deo, & in terra pax hominibus bonæ voluntatis.* Luc. 2.

Explicandus primùm ad literam hic cantus Angelicus: & præsertim insistendum parti secundæ, è qua aliqui tertiam faciunt: homines bonæ voluntatis sumi dupliciter, indico pag. 4.